

[Krog Hansen.]

råder, men det må bygge på andre kriterier end de af regeringen foreslåede.

I lovforslag nr. 168 om ændring af lov om tilskud til offentlige veje er der to ting, som jeg finder det væsentligt at få trukket frem her. Det ene er den generelle nedskæring, og det andet er tidspunktet for ikrafttræden af disse ændringer.

Man må gøre sig klart, at en af grundene til, at vi her i Danmark har et af verdens mest velholdte vejnet — jeg siger ikke det mest rationelt planlagte, men udtrykkeligt det mest velholdte — er det refusions-system, vi har haft, og som vi vel alle på den ene eller den anden måde kan have noget at kritisere ved. Jeg føler mig overbevist om, at en nedskæring vil betyde, at vejene fremover bliver mindre velholdte, og det stemmer ikke rigtig overens med de afgifter, bilisterne i dette land betaler. Den afgift er vel efterhånden ved at være verdensrekord.

Som sagt er den anden indvending tidspunktet for lovens virkning. Mener regeringen virkelig, at vi kan byde den kommunale sektor, at de gammelkendte refusionsbeløb midt i budgetternes tilrettelægning kan ændres? Man sidder rundt omkring i landet i øjeblikket og kæmper med enorme besværigheder. Jeg kan nævne sammenlægningsvilkårene, indplaceringen af tjenestemænd, kildeskatteopkrævningsproblemerne og meget andet. Skal de nu også til at arbejde med ændrede refusionsbeløb, så tror jeg virkelig, der bliver tale om mavesårstillæg, og det bliver tillæg en masse.

Med hensyn til lovforslag nr. 169, hvorefter staten overtager alle udgifter til arbejdsløse og herunder også den offentlige arbejdsformidling, skal jeg kun endnu en gang, i lighed med hvad jeg har gjort tidligere, henstille til de ansvarlige elementer i regeringen at overholde det løfte, man har givet arbejdsmarkedet om, at arbejdsløshedssatserne bliver forhøjet, inden man går over til den offentlige anvisning, således at

der virkelig bliver tale om en egentlig erstatning ved ledighed.

Vedrørende lovforslag nr. 170 og 171, som drejer sig om ændringer vedrørende udgifterne til uddannelse for ufaglærte og specielle ungdomsgrupper, skal jeg ud over at sige, at det ser fornuftigt ud, at staten overtager alle udgifter til disse ting, kun komme med et enkelt spørgsmål, som sådan set ikke har noget med byrdefordelingen at gøre, men som alligevel er interessant. Er det ikke snart på tide, at man gør noget ved hele uddannelsessektoren inden for industri og erhverv? Vi kan vel ikke blive ved med at vente på, at et eller andet nedsat udvalg afgiver en eller anden betænkning. Skal vi ikke sakke mere og mere bagud på dette område, må tiden være inde til at få et forslag til en samlet erhvervsuddannelseslovgivning, omhandlende de sidste år i skolen, lærlingeuddannelse med egentlige fagskoler samt uddannelsesmuligheder og omskoling på alle alderstrin. Dette falder, det erkender jeg, en lille smule uden for dagsordenen, men må dog have interesse, når vi prøver at ændre denne udgiftsfordeling.

Det interessante ved lovforslag nr. 180 er bortfaldet af den mellemkommunale refusion. Denne refusionsordning virker groft sagt på den måde, at de enkelte kommuner anmelder deres krav til ordningen, og såfremt de pågældende kommunes udgifter til de områder, der er dækket af den mellemkommunale refusion, er større end det, der er dem pålignet, får de penge tilbage; er de mindre, skal de af med penge. Det kan vel, om ikke med sikkerhed, siges, at f. eks. Gentofte og Frederiksberg på grund af deres forholdsvis lave udgifter til den sociale sektor formentlig har måttet bøsse til den mellemkommunale refusionskasse med penge, som bl. a. er sendt over til Thistedområdet. Hvis det virkelig forholder sig sådan, betyder lovforslaget, at så bliver de rige endnu rigere og de fattige endnu fattigere. Som sagt kan min påstand ikke